

Zrudl. „Máš pravdu, děvče, jsem pokrytec. Jenže všechna obročí bych s klidem vyhodil z okna, kdyby se církve chovala opravdu jako církve, a ne jako rodinný podnik klubka zženštilých Francouzů.“

„Vždyť já vím,“ povzdechla si. Posadila se ke krbu a odkopla do ohně hromádku ohořelých pergamenů. „Kéž by se tak papež vrátil do Říma a král Karel coby tamní korunovaný vladař urovnal spory v Itálii. Tak proč mu zase nenapíšeš? Vyprávěla jsem ti přece, že předloni utrpěl vážné zranění. Říši tak jako tak nevládl a nevládne on, ale jeho arcibiskup.“

„Na Karla už nespolehám. Neodpověděl na jedinou moji zprávu,“ zakabonil se básník a vzpurně si odfrkl. Klára věděla, jak moc ho to trápí: on, literát slavný i daleko za hradbou Alp, se z Prahy nedočkal odpovědi, byť do dopisů panovníkovi vložil tolik času i nezměrného talentu. „Jedinou nadějí je nový papež a sjednocení Itálie.“

Dívce na rtech vytanul nevěřící úsměv. „Sjednocení Itálie? Taková hloupost! Florentští se nikdy nesnesou s milánskými, neapolští s palermskými a Benátčani se radši spojí s Turkem, než aby měli co do činění s Janovany. Z tvých historek se mi ani nezdá, že by se jinde na světě tolik válčilo a intrikovalo jako právě u vás. Buď rád, že sedíš a popíjíš v Avignonu.“

Na okamžik jí připadalo, že společník musí co nevidět vybuchnout. S potěšením pozorovala, jak se mu vztekem chvějí rty a jak marně hledá vhodná slova. Jenže na jeho pověstný důvtip a výřečnost bylo příliš pozdě. Nebo příliš brzy – za okny se ozýval zpěv prvních slavíků.

„V Avignonu pobývám rád jedině proto, že tu mám tebe. Ty mě jako jediná můžeš zbavit toho nesnesitelného svědění,“ zashařtal nakonec a vyhrnul si rukávy. „Namažeš mě, než si půjdeš lehnout? Mám dojem, že se mi to zase zhoršilo.“

Přikývla a došla si pro mističku.

„Já se v tomhle městě cítím svobodná,“ sdělila mu, zatímco prsty nabírala a roztírala mast zhotovenou podle vlastního receptu. No vida. Nakonec přece jen kráčí ve tvých šlépějích, mistře Siegfriede, uvědomila si.

II Podřízenost

SIEGFRIED

Za dobu, kdy působil v jejích službách, viděl už českou a římskou královnu Annu Falckou v rozličných situacích. Sledoval, jak se v necelých dvaceti letech musela obtížně vyrovnávat s příchodem k pražskému dvoru, kde neměla žádné přátele ani spojence. Pozoroval, jak trpí nezájmem svého královského chotě – i nakolik se o něj přesto strachovala ve chvíli, kdy se k ní donesla neblahá zpráva z Lichnice.

Nikdy ji však neviděl *takhle*.

Najednou vypadala o mnoho let starší a on by přísahal, že v jejích plavých vlasech probleskují šediny. Tváře, kdysi samá červeň, měla nedostatkem pobytu na slunci bez života, oči propadlé jako průrva v hradním příkopě. Paže se jí třásly, jak si pokoušela nalít další pohár vína – polila si přitom černé šaty na znamení smutku.

„Zadrž, Veličenstvo.“

Vzal do zdravé ruky džbán s vínem a postavil ho před svou paní na stůl. V komnatě byli pouze dva: Anna kolem sebe podle arcibiskupových slov nesnesla žádné sloužící ani fraucimor a Siegfried byl prvním člověkem, jehož se od smrti svého maličkého uvolila přijmout. Neodvažoval se ptát, jestli odtud vykázala i svého královského manžela, anebo jestli se ji vůbec obtěžoval v hoří navštívit.

„Je mi to moc líto,“ zamumlal a okamžitě zalitoval, že ho ne-
napadla lepší útěcha. Jenže co se dá v takové situaci říct?

Sevřela pohár a obrátila ho do sebe. „Ještě,“ poručila si chrap-
tivě a kývla směrem k nádobě.

Zaváhal. Nemusel mít lékařské vzdělání na to, aby se dovті-
pil, jak jeho paní vypadá nezdravě. Už dřív a nehledě na jeho
radu projevovala sklon pít přesmíru, ale nyní sotva připomínala
vlastní stín.

„Musíš jíst. Nejen pít, Veličenstvo,“ upozornil ji taktně.

„Řekla jsem ještě!“

Kdo jsem já, abych odporoval vladařskému majestátu, pomys-
lel si a naplnil prázdnou číši, kterou mu ztrápená matka natáhla
pod nos. Sám si víno dopřával celý život a leckterý večer ho zdolal
i soudek, avšak při pohledu na královnu ho veškerá chuť přešla.

„Nezlob se, mistře.“ I když Anna zahanbeně sklopila zrak, ko-
nejšivému nápoji neodolala. Znovu do něj zabořila bezbarvé rty
a potom se roztřeseně zeptala: „Není pravda to, co se proslýchá,
vid? Ty bys mému synovi nikdy neublížil.“

Tak tohle se o mně venku šušká? dupal. Rozneslo se po celé
Praze, že Siegfried z Wölfelsdorfu je královrah?

„Nikdy,“ potvrdil nahlas.

Zřejmě se jí ulevilo. Roztáhla rty do mdlého úsměvu a po-
kračovala: „Věděla jsem to. Musel to být ten ničema Eberhard.
Od počátku se mi protivil. Neměla jsem ti dovolit, abys mě opus-
til. Václav mohl zůstat naživu.“

Pak se jí zlomil hlas. Měla na krajíčku a on jen čekal, kdy vy-
buchne v pláč. Namísto toho zatěkala pohledem k obsahu číše
a mocně ji vyprázdnila.

„Eberhard? Tomu nevěřím,“ namítl. Nevěřím, že by byl ně-
čeho takového vůbec schopen, i kdyby nakrásně chtěl, dodal
v myšlenkách. „Ačkoli v případě velezrady nelze vyloučit nikoho.
Veličenstvo, vím, že je příliš brzy, ale –“

„– ještě,“ přerušila ho.

Tentokrát jí dolil bez námitek a v duchu se pouze nesměle
modlil, aby se samým pitím neotrávila i ona.

„Vím, že je příliš brzy,“ navázal po chvilce, „ale potřeboval
bych vědět, kdo všechno se mohl ke králevicovi dostat.“

Vzápětí ho probodly skelné oči. „Proč mě mučíš tímhle vy-
ptáváním?“

Protože mě má zpropadený arcibiskup v hrsti, odpověděl si
v duchu. „Zamysli se, má paní,“ požádal ji. „Snažně tě o to pro-
sím. Syna ti vrátit nemůžu, ale snad můžu přispět k tomu, aby
se jeho vrah nebo vrazi dočkali spravedlnosti dřív než na věč-
nosti.“

„Syna mi vrátit nemůžeš...“

Na tuhle část věty ses soustředit neměla! zabědoval neslyšně
a hned chmury uřal. „Nejsem světec ani čaroděj. Jen prachoby-
čejný medikus. Pomůžeš mi mého chlapečka pomstít?“

Zaváhala. Trvalo docela dlouho, než slabě přisvědčila.

„Výborně. Teď mi prosím ukaž, kde zemřel.“



Komnaty mrtvého královice se pramálo lišily od minulého
týdne, kdy je navštívil naposledy, aby se malému pokusil ulevit
od zvracení a průjmů. Studené hradní zdi tu byly pečlivě oblo-
žené kožešinami, až na místo, kde je nahrazoval vyšívaný go-
belín v rodových barvách, zobrazující lucemburský rodokmen.
Lékaři ulpěl zrak na oné nekonečné chobotnici táhnoucí se až
k římskému hrdinovi Aineiovi a přes něj k vladařům bájně Troje.
Nebylo to poprvé, kdy mu přišlo zábavné, že „nejkřesťanštější“
král odvozuje svůj původ od nepokrytých pohanů.

Přibýlo pouze ticho. Když byl pacient ještě naživu, lezl jeho
řev Siegfriedovi na nervy. Teď slyšel jedině tlumené kvílení větru
za kulatým okénkem zahaleným záclonami a královnino pod-
napilé sípání. Anna Falcká stála v otevřených dveřích v černém
šatu, s truchlivým pohledem upřeným na prázdnou kolébku
přetaženou sukнем téže barvy.

„Když mě zavolali, byl už po smrti,“ hlesla a on si přál, aby
proboha mlčela. Už tak se mu v její přítomnosti dělalo zle. „Jen